

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. Враца, 24.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Мария К. Ценова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Гражданско дело № 20231400100234 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба вх. № 3493 от 26.05.2023г., подадена от П. Т. Б., ЕГН ***** от гр.Враца, чрез адв. М. Д. от АК-Враца, срещу "Юробанк България" АД, ЕИК ***, гр.София, с която са предявени обективно съединени отрицателни установителни искиове с правно основание чл.439 вр. с чл.124, ал.1 ГПК, за установяване недължимост на сумите: 48840,14 лева, представляваща главница по усвоен кредит, 2557,69 лева - договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., ведно със законна лихва от 20.08.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 3341,40 лева разноски по делото, представляваща държавна такса и възнаграждение за адвокат, по издаден изпълнителен лист от 23.08.2010 г. по ч.гр.д. № 2585/2010 г. по описа на РС – Благоевград, поради осъществено плащане в полза на ответника от „Българска банка за развитие" АД, гр. София по образуваното изпълнително дело № 715/2011 г. на ЧСИ Г. Ц., вписан под № *** при КЧСИ на Република България.

В исковата молба ищцата П. Т. Б. твърди, че с изпълнителен лист от 23.08.2010 г. и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК № 6191 от същата дата по ч.гр.д. № 2585/2010 г. по описа на Благоевградски районен съд е осъдена да заплати на ответника "Юробанк България" АД с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи

България" АД, ЕИК ***, солидарно сумите: 48840,14 лв. - главница по кредит, 2557,69 лв. - договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., ведно със законна лихва от 20.08.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и 3341,40 лева разноски по делото - за държавна такса и възнаграждение за адвокат, или обща сума 54 739,23 лв., които вземания произтичат от договор за банков кредит от 15.09.2008 г., извлечение от счетоводни книги на банката от 16.08.2010 г., договори за поръчителство от 2008г. и от 2009 г. и договор за правна услуга. Поддържа, че за нея задължението произтича от договор за поръчителство по този кредит, сключен с договора за банков кредит от 15.09.2008 г. - Продукт „Бизнес кредит ГФМК”, сключен съгласно договорености на Рамков договор за реда и условията за предоставяне и обезпечаване на кредити по проект „Гаранционен фонд за микро-кредитиране”, между банката и Министерство на труда и социалната политика, в полза на ЕТ "Р. Ц. И.-Ц" с ЕИК ***. Посочва, че въз основа на постъпило на 21.10.2010 г. искане, поради съответното неплащане от длъжника ЕТ „Р. Ц. И.-Ц”, „Българска банка за развитие” АД, ЕИК ***, гр. София като гарант, изплаща на „Юробанк България” сумата 48806,94 лв. по предоставена в нейна полза банкова гаранция с реф. № 590/760/089 от 05.02.2009г. в обезпечение на отпуснати на длъжника в рамките на проект „Гаранционен фонд за микро-кредитиране” суми. Въпреки заплащането на сумата по главницата от гаранта „Българска банка за развитие”, на 03.11.2010 г. и на 02.05.2011 г., отпуснатата банковия кредит институция „Юробанк България” АД, въз основа на издадения изпълнителен лист от 23.08.2010 г. е образувала изпълнително дело № 715/2011 г. по описа на ЧСИ Г. Ц., вписан в камарата на ЧСИ на РБългария под № ***, по което тя е съдлъжник. Изтъква, че след направено искане до гаранта – „ББР”, на 25.09.2012 г. същият възстановява на „Юробанк България” АД и сумата 3356,51 лв., представляваща разноски и адвокатски хонорар, както и сумата 1196,52 лв. Твърди също, че по образуваното изпълнително дело № 715/2011 г. ЧСИ е извършил изпълнителни действия: наложил е два запора върху трудовото ѝ възнаграждение на 16.08.2011 г., изх. № 10810 и изх. № 10811, и е наложил възбрана с Постановление за налагане на възбрана вх. рег. № 4276/19.07.2016 г. по описа на Службата по вписвания - Враца върху 1/2 идеална част от недвижим имот, собственост на другата поръчителка С. Г. Ц.; на 26.10.2022 г. е наложил запор на сметката ѝ в „Райфайзен банк” АД със запорно съобщение № 17124/26.10.2022 г.; също е наложил запори на сметките на поръчителката Ц. в „Банка ДСК” ЕАД и „Алианс банк България” АД, както и на трудовото ѝ възнаграждение. Поддържа, че извършването на всички посочени изпълнителни действия трупат такси и разноски за нея и че към 30.01.2023 г. задължението по изпълнителното дело, съгласно представената сметка за размера на дълга от ЧСИ, е 125 977,41 лв. Посочва, че на 18.11.2014 г. по изпълнителното дело е постъпила молба от „Българска банка за развитие” АД за суброгиране в правата на вече удовлетворената „Юробанк България” АД, поради извършено

плащане в нейна полза, която не е уважена от ЧСИ с протокол от 19.11.2014 г., поради което по висящото изпълнително дело взискател продължава да е „Юробанк България” АД. Позовавайки се на чл. 73, ал.1 и чл.74 от ЗЗД ищцата счита, че задължението ѝ към „Юробанк България” АД е погасено изцяло поради извършено плащане от гаранта „Българска банка за развитие”; нещо повече - дългът е бил погасен към момента на образуване на изпълнителното дело, предвид извършеното плащане от страна на гаранта, което обуславя правния ѝ интерес да предяви отрицателен установителен иск за недължимост на претендираните суми. Моли съда, да признае за установено спрямо „Юробанк България” АД, ЕИК ***, че не дължи сумата 48840,14 лева - главница по усвоен кредит, 2557,69 лева - договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., ведно със законна лихва от 20.08.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 3341,40 лева разноски по делото, представляващи държавна такса и възнаграждение за адвокат по издаден изпълнителен лист от 23.08.2010 г. по ч.гр.д. № 2585/2010 г. по описа на РС- Благоевград, поради осъществено плащане в полза на „Юробанк България” АД от „Българска банка за развитие” АД, гр. София, по образуваното изпълнително дело № 715/2011 г. на ЧСИ Г. Ц., вписан под № *** при КЧСИ на Република България, както и да ѝ присъди всички направени от нея по настоящото дело съдебноделоводни разноски, включително за адвокатско възнаграждение.

Ответникът „Юробанк България” АД, ЕИК ***, гр. София, чрез пълномощника си адв. Г. Р. В., в писмен отговор по делото в срока по чл.131 от ГПК оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че договорното правоотношение, от което произтичат задълженията на ищцата към него, е банков кредит продукт „Бизнес кредит ГФМК” № BL 21784/15.09.2008г., сключен между „Юробанк България” АД (с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи България” АД) и ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц”, както и договор за поръчителство от 15.09.2008г., с който ищцата П. Т. Б., като поръчител се е задължила да отговаря солидарно с кредитополучателя пред кредитора за цялото задължение по сключения договор за банков кредит. Поддържа, че в резултат на неизпълнение на задълженията от страна на длъжника за заплащане на дължимите погасителни вноски, от банката е подадено заявление по чл. 417, т. 2 ГПК, във връзка с което са издадени Заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 27.01.2011г. по ч.гр.д. № 2585/2010г. по описа на Районен съд Благоевград, срещу П. Т. Б., и изпълнителен лист от 23.08.2010г. по ч.гр.д. № 2585/2010г. по описа на Районен съд Благоевград, срещу ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц” и С. Г. Ц. /понастоящем П./; въз основа на изпълнителните листове е образувано изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на ЧСИ Г. Ц., рег. № *** на КЧСИ; поради подадено от П. Т. Б. възражение срещу издадения срещу нея изпълнителен лист, банката е предявила установителен иск пред Окръжен съд – Враца, който е уважен с Решение № 35 от 04.06.2012г. по търг. д. № 77/2011г. по описа на съд а, като е признато за установено по отношение на П. Т. Б., че дължи на „Юробанк

България" АД сумите, описани в изпълнителен лист от 27.01.2011г. по ч.гр.д. № 2585/2010г. по описа на Районен съд Благоевград; във основа на това решение е издаден и изпълнителен лист № 12 от 04.02.2016г. по търг.д. № 77/2011г. по описа на Окръжен съд Враца, с който П. Т. Б. е осъдена да заплати в полза на банката съдебно-деловодни разноски за исковото производство, който изпълнителен лист е присъединен към образуваното изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на ЧСИ Г. Ц., рег. № *** на КЧСИ. Признава факта, че на 03.11.2010г. „Българска банка за развитие" АД като гарант му е изплатила сумата 48 806,94 лв. по предоставената в нейна полза банкова гаранция реф. № 590/760/089 от 05.02.2009г. в обезпечение на отпуснати на длъжника в рамките на проект „Гаранционен фонд микро кредитиране” - 50 000 лв. Посочва, че правоотношенията между гарантиращата банка „Българска банка за развитие" ЕАД и „Юробанк България" АД са уредени със сключено на 04.02.2009г. Гаранционно споразумение РД04/12 (Споразумението), съгласно чл. 37 от което "Юробанк България" АД се е задължила веднага след обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, респективно при настъпване на изискуемост на кредита, да предприеме всички действия по издаване на изпълнителен лист, а в Раздел VI „Действия по принудително изпълнение" са посочени задълженията на „Юробанк България" АД след получаване на плащане по гаранция, а именно: да положи всички необходими усилия за събиране на сумите, дължими от длъжници, или от трети задължили се лица по кредитите, както и да започне процедура по принудително изпълнение и по реализиране на предоставените от длъжниците обезпечения, каквито действия е предприел. Оспорва твърдението на ищцата, че дългът ѝ, този на основния кредитополучател ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц", както и на поръчителите във връзка с договор за банков кредит продукт „Бизнес кредит ГФМК" № BL 21784, е погасен изцяло поради извършеното плащане от гарантиращата банка, тъй като въпреки плащането на „Българска банка за развитие" ЕАД по гаранция, задължението на длъжниците по отпуснатия банков кредит не е погасено и остава дължимо от тяхна страна. Независимо от горното изтъква, че „Българска банка за развитие" ЕАД му е изплатила само част от задължението на кредитополучателя и неговите поръчители, както и че по изпълнителното дело са направени разходи за негова сметка във връзка с предприетите действия за събиране на вземането. Моли съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан и да му присъди сторените от него разноски по делото.

В съдебните заседания и в писмени бележки ищцата, чрез процесуалния си представител, поддържа предявените икове по съображенията, изложени в исковата молба и моли съдът да ги уважи; ответникът в молби по хода на делото и в писмена защита, подадени от пълномощника му, поддържа направеното оспорване на исковите и моли съда да ги отхвърли.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства, както

и материалите по приложените търг. дело № 77/2011 г. по описа на ОС – Враца и приложеното към него заверено копие от ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд, както и приложеното заверено копие от изпълнително дело № 715/2011 г. на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № ***, с район на действие - района на ОС - Благоевград, намери за установено от фактическа страна следното:

Установява се от материалите по ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд, че на 20.08.2010 г. „Юробанк и Еф Джи България“ АД е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц“, С. Г. Ц. и П. Т. Б.. Към заявлението са представени извлечение от счетоводните книги на банката от 16.08.2010 г., договор банков кредит продукт „Бизнес кредит ГФМК“ № BL 21784/15.09.2008г., сключен между „Юробанк и Еф Джи България“ АД и ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц“, гр.Благоевград, както и договор за поръчителство от 15.09.2008г., сключен между „Юробанк и Еф Джи България“ АД и П. Т. Б.. Въз основа на заявлението са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК номер 749 от 27.01.2011 г. и изпълнителен лист от 27.01.2011 г. за заплащане от П. Т. Б., солидарно с ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц“ и С. Г. Ц., в полза на „Юробанк и Еф Джи България“ АД, следните суми: 48840,14 лева главница, 2557,69 лева договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., ведно със законна лихва от 20.08.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и 3341,40 лева разноси по делото - за държавна такса и възнаграждение за адвокат. В заповедта е посочено, че вземането произтича от: договор за банков кредит от 15.09.2008 г., извлечение от счетоводните книги от 16.08.2010 г.; договор за правна услуга; определение № 137/20.01.2011 г. на ОС - Благоевград.

Въз основа на издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 27.01.2011 г. по ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд, по молба от 02.05.2011 г. на „Юробанк и Еф Джи България“ АД е образувано изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на частен съдебен изпълнител Г. Н. Ц. с рег. № ***, с район на действие - района на ОС - Благоевград. На 26.08.2011г. от длъжницата П. Т. Б. в Благоевградския районен съд е постъпило възражение по чл.414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение, поради което, след дадени указания от заповедния съд, заявителят „Юробанк и Еф Джи България“ АД е предявил срещу П. Т. Б. установителен иск по чл.422 ГПК пред Окръжен съд- гр. Враца за признаване за установено съществуване на вземанията му, предмет на заповедта за изпълнение.

По предявеният иск е образувано търг. дело № 77/2011 г. по описа на ОС – Враца, по което на 22.05.2012г. е проведено съдебното заседание, в което е даден ход по същество и с решение № 35 от 04.06.2012 г., влязло в сила на 10.07.2012 г., е признато за установено, че П. Б. дължи на „Юробанк и Еф Джи България“ АД сумите по заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК № 749 от 27.01.2011 г. и изпълнителния лист от 27.01.2011 г., издадени по ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд, като ответницата е осъдена да заплати на ищцовото дружество направените в исковото производство разноски от 3 001.51 лв. За посочената сума за разноски в полза на ТБ „Юробанк България“ АД ОС-Враца е издал изпълнителен лист № 12 от 04.02.2016г., който е присъединен към изпълнително дело № 715/2011г. на ЧСИ Г. Ц.. Сумата по този изпълнителен лист не е предмет на настоящото дело.

Установи се също, че с Гаранционно споразумение РД04/12, сключено на 04.02.2009г. между МТСП, „Българска банка за развитие“ АД (Гарантираща банка) и "Юробанк и Еф Джи България" АД (Банката), „ББР“ е поела функциите на МТСП, включително функциите по обезпечаване/гарантиране на кредитите, предоставени от Банката в рамките на проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“ (чл.1). Съгласно чл. 37 от това споразумение Банката се задължава, веднага след обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, респективно при настъпване на изискуемост на кредита, да предприеме всички действия по издаване на изпълнителен лист. В Раздел VI „Действия по принудително изпълнение“ на същото споразумение изрично са посочени задълженията на Банката след получаване на плащане по гаранция, а именно: да положи всички необходими усилия за събиране на сумите, дължими от длъжници, или от трети задължили се лица по кредитите, както и да започне и приключи в разумни срокове процедура по принудително изпълнение, по реализиране на предоставените от длъжниците обезпечения и т.н. съгласно задълженията, които е поела по договора за процесуално представителство (чл.39). Гарантиращата банка възлага на Банката да организира извършването на всички необходими правни и фактически действия, във връзка с успешното събиране на дълговете по изискуемите кредити, платени от Гарантиращата банка, при следване правилата на Закона и сключения между страните договор за процесуално представителство, съставляващ неразделна част от споразумението (чл.41).

С искане за плащане вх. № 17/2064/21.10.2010г. „Юробанк и Еф Джи България“ АД, на основание предоставена в нейна полза банкова гаранция с реф. N 590/760/089 от 05.02.2009г. и чл.32 от Гаранционно споразумение, сключено на 04.02.2009г., е отправила искане до „ББР“ и до „Национален Гаранционен фонд“ ЕАД за плащане на гаранционна сума в размер 48840, 14

лева, представляваща 100% от остатъчната стойност на главницата по кредита, предоставен на ЕТ „Р. Ц. - И. - Ц“, гр.Благоевград, който кредит е предоставен в изпълнение на проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“. В искането е посочено, че кредитът е изискуем, поради неизпълнение на договорно задължение от страна на кредитополучателя. Към искането са представени договор банков кредит продукт „Бизнес кредит ГФМК" № BL 21784/15.09.2008г. и Анекс № 1 към него, издаденият изпълнителен лист и други документи.

Установи се също, от представеното по делото преводно нареждане, че в изпълнение на постъпилото искане, на 03.11.2010 г. „Българска банка за развитие“ АД, като гарант, е изплатила на „Юробанк и Еф Джи България“ АД сумата 48 806,94 лв. С преводно нареждане от 25.09.2012 г. гаранта – „ББР“ възстановява на „Юробанк и Еф Джи България“ АД и сумата 3356,51 лв., представляваща разноски по ч.гр.д. № 2585/2010г. на РС-Благоевград.

С молба от 18.11.2014 г. по изпълнително дело № 715/2011г. на ЧСИ Г. Ц. „Българска банка за развитие“ АД е поискала да бъде конституирана като взискател по делото въз основа на суброгирането ѝ в правата на вече удовлетворената „Юробанк България“, поради извършеното на 03.11.2010 г. плащане в нейна полза на сумата 48 806,94 лв. С протокол от 19.11.2014 г. ЧСИ е оставил постъпилата молба без движение като е дал указания на молителя да представи доказателства, че извършеното плащане е направено по изпълнителното дело, както и указания на взискателя да представи удостоверение, в което да заяви дали признава направеното плащане от „ББР“ по изпълнителното дело. По изпълнителното дело няма доказателства за изпълнение на указанията на ЧСИ и същото е продължило между първоначалните страни. По изпълнителното дело не са представени и доказателства за твърдените от „Българска банка за развитие“ АД плащания, каквито са представени в настоящото производство.

Видно е също така, от представената на л. 22 по делото сметка за размера на дълга по изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на ЧСИ Г. Ц., че към 30.01.2023 г. задължението по изпълнителното дело е в общ размер 125 977,41 лв.

От удостоверение за дълг № 679/09.02.2023г., издадено от „Българска банка за развитие“ ЕАД, ЕИК ***, гр. София, се установява, че считано от 01.01.2023 г. „Българска банка за развитие“ ЕАД преустановява събирането на вземанията по портфейл проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“, представляващи изплатени суми по гаранционни споразумения и банкови гаранции, предоставени от „ББР“, в това число и на задължението по кредит с № ПГФМ 9956 на ЕТ "Р. Ц. - И. - Ц" с ЕГН/ЕИК ***, предоставен от "Юробанк България" АД (кредитиращата банка), и гарантиран от „ББР“ (гарантираща банка), в рамките на гаранционна схема - проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“, за събирането на което е образувано изпълнително дело № 715/2011 г. по описа на ЧСИ Г. Ц., рег. № *** с район на действие Окръжен съд - Благоевград. В удостоверението е отразено също,

че вземането на „ББР” към 31.12.2022 г. е в размер 112 969,40 лв. в това число: платена на 03.11.2010 г. на "Юробанк България" АД 100% дължима главница по кредита в размер 48 806,94 лв., платени на "Юробанк България" АД на 25.09.2012 г. съдебни разноски в размер 3 356,51 лв., съдебни разноски платени от „ББР” в размер 1 196,52 лв. и дължима законна лихва по главница за периода от 03.11.2010 г. до 31.12.2022 г. в размер 59 609,43 лв.

Въз основа на така възприетите фактически констатации, от правна страна, съда намира за обосновани следните изводи:

Предвидените в действащия ГПК правни способи за защита на длъжника срещу последиците на издадена по реда на чл. 417 от ГПК заповед за изпълнение, са предмет на ясна и детайлна регламентация. В закона е предвиден специален ред за защита на длъжника в заповедното производство - подаване на възражение срещу заповедта за изпълнение по реда и в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК или пред въззивния съд, на основанията и в срока, визирани в разпоредбата на чл. 423 ГПК, когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането. След подаване на възражението кредиторът следва да предяви установителен иск за съществуване на вземането по чл. 422 ГПК в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК. При липса на възражение в срок или след влизане в сила на съдебното решение, с което установителния иск е уважен, според изричната разпоредба на чл. 416 ГПК, настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл. 418 ГПК се стабилизира окончателно, с което се преклудират фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането, включително и тези, относими към действителността на породилото го основание, освен ако не са налице специалните хипотези по чл. 424 и чл. 439 ГПК - новооткритите обстоятелства и доказателства са основание за оспорване на вземането по реда и в сроковете по чл. 424 ГПК, а на новонастъпили, след влизане в сила на заповедта за изпълнение, респ. съдебното решение, факти длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението по чл. 439 ГПК. Така формулираното становище е възприето и в практиката на ВКС, обективизирана в решение № 781/25.05.2011 г. на ВКС по гр.д. № 12/2010 г., III г.о., решение № 165 от 31.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 1202/2011 г., I т. о., ТК и в редица определения, постановени по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 ГПК (О № 831/17.12.2013 г. на ВКС по ч.гр.д. № 7393/2013 г., IV г.о.; О № 24/09.01.2013 г. на ВКС по ч.гр.д. № 798/2012 г., III г.о., О № 950/28.11.2011 г. на ВКС по ч.т.д. № 550/2010 г., II т.о., О № 554/13.08.2014 г.

на ВКС по ч.т.д. № 309/2014 г., II т.о., О № 25/12.01.2015 г. на ВКС по ч.гр.д. № 5992/2014 г., IV г.о., О № 443/30.07.2015 г. на ВКС по ч.т.д. № 1366/2015 г., II т.о., О № 34/25.01.2016 г. на ВКС по ч.гр.д. № 5944/2015 г., III г.о., О № 168/07.04.2016 г. на ВКС по ч.гр.д. № 954/2016 г., IV г.о.). Тази практика е обобщена в решение № 6/21.01.2016 г. на ВКС по т.д. № 1562/2015 г., I т.о. Преклузията е важима и за възраженията на длъжника в процеса по реда на чл. 422 ГПК. Ако пропусне възраженията си, правото да ги въведе в нов процес е изчерпано /т. 17 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и Решение № 129 от 09.01.2015 г. по т. д. № 469/2012 г. на I т. о./

В настоящия случай фактите по делото сочат и не е спорно между страните, че срещу издадената на 27.01.2011 г. по ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК длъжницата П. Б. е подала възражение по чл.414 ГПК, в резултат на което заявителят „Юробанк и Еф Джи България“ АД е предявил срещу нея установителен иск по чл.422 ГПК, както и че по образуваното търг. дело № 77/2011 г. по описа на ОС – Враца на 22.05.2012г. е проведено съдебното заседание, в което е даден ход по същество и с решение № 35 от 04.06.2012 г., влязло в сила на 10.07.2012 г., предявеният иск е уважен. С влизането в сила на съдебното решение по установителният иск по чл.422 ГПК изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл.418 ГПК се стабилизира окончателно, съществуването на вземанията, за които е издадена заповедта за изпълнение, е установено със сила на присъдено нещо и се преклудират всички наведени и ненаведени възражения на ответницата и те не могат да бъдат основание за нов неин иск с предмет отричане на същите признати вземания с отрицателен установителен иск.

С исковата молба ищцата се позовава на плащания на длъжимите по издадения изпълнителен лист суми, извършени на 03.11.2010 г. - сумата 48 806,94 лв. главница и на 25.09.2012 г. - сумата 3356,51 лв., представляваща разноси по ч.гр.д. № 2585/2010г. на РС-Благоевград. Видно е, че първото плащане на 03.11.2010 г. е факт, който е настъпил още преди издаването на заповедта за изпълнение по чл. 417 от ГПК от 27.01.2011 г. по ч. гр. дело № 2585/2010 г. на Благоевградски районен съд, респ. преди приключване на съдебното дирене в исковото производство по предявения установителен иск по чл.422 ГПК, поради което длъжницата-ищца е могла в исковото производство да релевира доводи за погасяване чрез плащане на вземането за

главница, които да бъдат разгледани в това производство.

С влизане в сила на съдебното решение по предявения установителен иск по чл.422 ГПК всяко възражение на длъжника, че вземането не съществува, е преклудирано и не може да бъде заявено с нов иск, извън специалните хипотези на чл. 424 и чл. 439 ГПК. Резултат на силата на присъдено нещо, респ. стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, е недопустимостта на последващ процес, основан на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлото в сила съдебно решение. Тези факти са обхванати от преклудиращото действие на силата на присъдено нещо и са изключени от съдебна проверка. Ако длъжникът е разполагал с възражения срещу правото, установено със заповедта, респ. със съдебното решение, но не ги е упражнил надлежно и в срок, те се преклудират. Именно защото законът е предвидил изрични и специални способи за защита на длъжника в заповедното производство, общият ред /чрез установителен иск за недължимост или осъдителен иск за връщане на събрани суми при влязла в сила заповед за изпълнение/ за оспорване на вземането е недопустим /в този смисъл Решение № 6 от 21.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 1562/2015 г., I т. о., ТК, Решение № 781 от 25.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 12/2010 г., III г. о., ГК/.

В случая ищцата твърди, че плащането на сумата 48 806,94 лв. главница е извършено преди образуване на изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на ЧСИ Г. Ц. на 02.05.2011 г., респ. преди влизането в сила на издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК. Ето защо извършеното плащане на посочената сума, като факт, на който се позовава ищцата в настоящото производство, не е от категорията на предвидените в чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като няма качеството на новооткрито обстоятелство или на ново писмено доказателство или на новонастъпил факт, който следва да бъде взет предвид при оспорването на изпълнението, поради което не е основание за предявяване на отрицателен установителен иск. Определеният в ГПК специален ред на защита на длъжника, срещу който има издадена влязла в сила заповед за изпълнение, изключва и исковата защита по чл. 124, ал. 1 ГПК.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че предявеният отрицателен установителен иск по чл.439 вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК за

установяване недължимост на сумата 48840, 14 лева главница по кредита, се явява недопустим и производството по настоящото дело следва да бъде прекратено като недопустимо в тази част.

Предявеният от ищцата иск по чл. 439, ал.1 от ГПК, предвид наведеното в обстоятелствената част на исковата молба твърдени е за извършено плащане на 25.09.2012г. на сумата 3 356,51 лв. съдебни разноски и адвокатски хонорар, както и на сумата 1196, 52 лева, т.е. за факти, настъпили след влизане в сила на изпълнителното основание, с които се свързва недължимост на претендираното от ответника-взискател по изпълнителното дело вземане, се явява допустим, тъй като установяването на тези факти е в състояние да рефлектира върху дължимостта на процесното вземане, респективно дали вземането е погасено чрез плащане на дължимите суми, е въпрос по съществото на спора.

По делото не е спорно и се установи от представените писмени доказателства (преводно нареждане от 25.09.2012 г. и удостоверение за дълг № 679/09.02.2023г., издадено от „Българска банка за развитие“ ЕАД), че след приключване на производството по търг. дело № 77/2011 г. по описа на ОС – Враца и след влизане в сила на решение № 35 от 04.06.2012 г. (на 10.07.2012 г.), с което предявеният установителен иск по чл.422 ГПК е уважен, „Българска банка за развитие“ ЕАД, като гарант, е извършила плащания в полза на „Юробанк и Еф Джи България“ АД за погасяване на присъдените със заповедта за изпълнение суми, а именно: на 25.09.2012 г. - сумата 3356,51 лв., представляваща разноски по ч.гр.д. № 2585/2010г. на РС-Благоевград; съдебни разноски платени от ББР в размер 1 196,52 лв. и дължима законна лихва по главница за периода от 03.11.2010 г. до 31.12.2022 г. в размер 59 609,43 лв.

Спорът по делото от правна страна е по въпроса дали с извършените от гаранта „Българска банка за развитие“ ЕАД в полза на „Юробанк България“ АД плащания са погасени задълженията на ищцата-длъжник към взискателя по изпълнителния лист от 27.01.2011 г. , издаден по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград, за сумите 2557,69 лева договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., ведно със законна лихва от 20.08.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и 3341,40 лева разноски по делото.

Съдържанието на облигационното правоотношение се състои от вземането на кредитора и задължението на длъжника. С изпълнение на задължението на длъжника чрез престиране на дължимия резултат правоотношението се погасява и престава да съществува.

Задължението може винаги да бъде изпълнено лично от длъжника. Когато договорът е сключен с оглед личността на длъжника, изпълнението на

задължението трябва да бъде извършено лично от длъжника. Разпоредбата на чл. 73 ЗЗД регламентира възможността за изпълнение на задължението от трето лице дори против волята на кредитора в случаите, когато кредиторът няма интерес задължението да бъде изпълнено лично от длъжника. Когато естеството на задължението е такова, че може да бъде изпълнено от всяко лице и страните не са сключили договора с оглед личността на длъжника, задължението може да бъде изпълнено от трето лице. Тази възможност произтича от същността на изпълнението като осъществяване на дължимия резултат. Изпълнението на чужд дълг чрез трето лице може да се осъществи по няколко начина. Длъжникът може да упълномощи друго лице да извърши фактическите или правните действия по изпълнението и в този случай третото лице действа от името на длъжника и изпълнява като негов представител. Допустимо е третото лице да изпълни чужд дълг по своя инициатива, без да е упълномощено от длъжника и да изпълни от свое име.

За да има погасителен ефект изпълнението от трето лице съгласно чл. 73 ЗЗД, е необходимо последното да е знаело, че изплаща чужд дълг и да е извършило плащането с желание да освободи длъжника от задължението, което има към кредитора. Извършеното от третото лице изпълнение на чужд дълг има погасителен ефект, еднакъв с този на изпълнението от длъжника, когато задълженията не са с оглед личността на изпълнителя и изпълнението не е извършено поради грешка. Принципът при изпълнението на задължението е то да бъде направено на кредитора или на овластено от него лице, т. е. точното изпълнение трябва да бъде изпълнено на истинския кредитор. Нещо повече, ГПК в Глава четиридесет и пета урежда точно такъв вид изпълнение - от трети лица. Липсва норма в изпълнителното производство, изискваща лично плащане на парично задължение от страна на длъжника. За настъпването на погасителния ефект е без значение дали третото лице има или няма интерес от изпълнението на чуждия дълг. Законът не изисква наличието на правен интерес като предпоставка за изпълнението от третото лице. Правният интерес има значение само във вътрешното правоотношение между третото лице, извършило плащането, и длъжника, чието задължение се погасява, и се отнася до възможността на третото лице да се суброгира в правата на кредитора, съгласно чл. 74 ЗЗД.

В хипотезата на сключен договор за заем спецификата на задължението е връщане на заетата сума. Касае се за задължение за заместима престация,

което може да бъде изпълнено от трето лице. За заемотеля е без значение кой ще изпълни задължението на заемателя за връщане на сумата и тъй като договорът за заем не е договор, сключен с оглед личността на заемателя, той може да бъде изпълнен от трето лице. Извършеното от третото лице плащане на задължението на заемателя за връщане на заетата сума в полза на заемотеля има погасителен ефект в правоотношението между длъжника /заемотеля/ и кредитора /заемотеля/. С получаване на сумата от заемотеля задължението по договора за заем се счита погасено /виж Решение № 197/07.02.2012 г. по т. дело № 1043/2010 г. по опис на ВКС II т. о., Решение № 400/20.01.2015 г. по т. дело № 1756/2014 г. по опис на ВКС IV г. о./.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая извършените от гаранта „Българска банка за развитие“ ЕАД в полза на „Юробанк България“ АД плащания имат погасителен ефект по отношение на задълженията на ищцата-длъжник по изпълнителния лист от 27.01.2011 г., издаден по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград.

От събраните по делото писмени доказателства се установи, че с тези плащания са погасени задълженията на ищцата-длъжник към вискателя по изпълнителния лист от 27.01.2011 г. за присъдената законна лихва върху главницата за периода от 03.11.2010 г. до 31.12.2022 г. , както и за сумата 3341,40 лева разноси по делото. По делото обаче не са ангажирани доказателства за заплащане на сумата 2557,69 лева договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., нито от ищцата, нито от третото лице – гарант, поради което същата остава дължима.

Следва да се посочи, че възраженията на ответното дружество, че по силата на гаранционното споразумение е длъжно след получаване на плащане по гаранция да положи всички усилия за събиране на сумите, дължими от длъжници, или от трети задължили се лица по кредитите, съгласно задълженията, които е поело по договора за процесуално представителство, са ирелевантни за настоящия спор. Видно е, че това са действия, които ответникът следва да извърши след получаване на плащане по гаранция, но вече не в качеството на кредитор, а като пълномощник на гаранта. Предмет на спора по предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК, е отричаното от ищеца право на принудително изпълнение за вземането на ответника, поради погасяването му чрез плащане. В случая с извършеното плащане от гаранта е погасено правото на принудително изпълнение на

кредитора по изпълнителния лист „Юробанк България” АД (чл. 73 ЗЗД), като гаранта „Българска банка за развитие” ЕАД встъпва в правата на кредитора, съгласно чл. 74 ЗЗД. Но правоприемството по чл. 429, ал. 1 ГПК в изпълнителния лист и в изпълнителния процес не е настъпило в полза на „Българска банка за развитие” ЕАД. За да събере дълга гаранта, който с плащането се е суброгирал в правата на кредитора по изпълнителния лист „Юробанк България” АД, следва да инициира съответното съдебно производство по снабдяване с изпълнително основание - да предяви осъдителен иск или да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу длъжниците по изпълнителния лист. Член 429, ал. 1, изр. 1 ГПК изключва възможността „Българска банка за развитие” ЕАД да се възползва от изпълнителния лист от 27.01.2011 г., издаден по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград в полза на „Юробанк България” АД.

По изложените съображения, съдебният състав намира, че следва частично да уважи предявения отрицателен установителен иск, като признае за установено, че П. Б. не дължи на „Юробанк България” АД /като правоприемник на „Юробанк и Еф Джи България” АД/ сумата 3341,40 лева разноски по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград и присъдената законна лихва върху главницата от 48840, 14 лева за периода от 03.11.2010 г. до 31.12.2022 г., които вземания са погасени след образуване на изпълнителното дело от трето лице – гарант, в лицето на "Българска банка за развитие" АД с ЕИК ***, а в частта за сумата 2557,69 лева договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., иска не е доказан и следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на делото всяка от страните има право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът дължи на ищцата направените по делото разноски по съразмерност за държавна такса от 133, 66 лева.

От пълномощника на ищцата своевременно е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ищцата. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, в посочената хипотеза адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда, в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на

адвокатските възнаграждения. В случая възнаграждението следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изчислено съобразно посочената разпоредба, съразмерно на уважената част от исковата претенция, възлиза на сумата 307,00 лв. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати посочената сума на пълномощника на ищцата адв. М. Д. от АК-Враца.

Ответникът не е направил разноси по делото, поради което такИ. не следва да му се присъждат.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по предявения от П. Т. Б., ЕГН *****, от град Враца, ***, срещу „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** /като правоприемник на „Юробанк и Еф Джи България“ АД/, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК за недължимост на сумата 48 840,14 лв. - главница по договор за банков кредит № BL21784 от 15.09.2008 г., за която са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 749 от 27.01.2011 г. и изпълнителен лист от 27.01.2011 г. по ч. гр. д. № 20101210102585 по описа на РС – Благоевград, поради недопустимост.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че П. Т. Б., ЕГН *****, от град Враца, ***, НЕ ДЪЛЖИ на „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** /като правоприемник на „Юробанк и Еф Джи България“ АД/, поради погасяване чрез плащане, извършено от "Българска банка за развитие" АД с ЕИК ***, сумата 3341,40 лева разноси по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград и присъдената законна лихва върху главницата от 48840, 14 лева за периода от 03.11.2010 г. до 31.12.2022 г., обективирани в изпълнителен лист, издаден на 27.01.2011 г. по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2011***0400715 по описа на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № ***, с район на действие - района на ОС - Благоевград.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. Т. Б., с ЕГН *****, от град Враца, ***, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, за признаване за установено спрямо „Юробанк България“ АД, ЕИК

, със седалище и адрес на управление: *** /като правопреемник на „Юробанк и Еф Джи България“ АД/, че не ѝ дължи поради погасяване чрез плащане, извършено от "Българска банка за развитие" АД с ЕИК ***, сумата 2557,69 лева договорна лихва за периода от 21.02.2010 г. до 16.08.2010 г., обективирана в изпълнителен лист, издаден на 27.01.2011 г. по ч.гр.д. № 2585/2010 г. на РС-Благоевград, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20110400715 по описа на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № ***, с район на действие - района на ОС - Благоевград, като неоснователен.

ОСЪЖДА „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, ДА ЗАПЛАТИ по съразмерност на П. Т. Б., с ЕГН *****, от град Враца, ***, направените по настоящото дело разноси за държавна такса от 133, 66 лева.

ОСЪЖДА „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. Д. от АК-Враца с адрес на упражняване на дейността – ***, на основание чл.38, ал.2 вр. с ал. 1, т.3 от ЗА сумата 307,00 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие за осъществяването процесуално представителство на П. Т. Б., с ЕГН *****, по гр. д. № 234/2023 г. по описа на ОС-Враца.

Определението за прекратяване подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд-София в едноседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____